

mer til at mangle, er mangfoldighed og fornyelse.

Man kan også se, at den frie adgang, altså muligheden for, at mennesker kan komme til at nyde det her, kommer til at lide skade, fordi det bliver dyrt at komme ind, og man ser også i nogle tilfælde, at i hvert fald de kunstnere, som ikke har megen medvind på cykelstierne, løber ind i nogle dårlige vilkår.

Der, hvor kulturen har en særlig vigtig rolle som det område, hvor provokationen blomstrer, og hvor der stilles ubehagelige spørgsmål, og hvor vi udfordres på vante forestillinger og fordomme, er det område, hvor den kommercielle kultur ikke kan løfte opgaven. Og det er jo også dér, hvor det er meget vanskeligt at løfte opgaven, hvis den knyttes alt for meget sammen med erhvervsudvikling, turisme og muligheden for ligesom at promovere Danmark som et godt land.

Vi havde en lidt sjov episode i Nordjylland, hvor Aalborg Universitets pr-mand – det hedder han ikke, han hedder et eller andet med informationskonsulent, men det er jo pr, han bedriver – blev bekymret, da man gav penge til at filme Nordkraft, fordi den jo gav et forkert indtryk af Aalborg. Altså, den gav et meget realistisk indtryk af nogle dele af Aalborg, men det var ikke det, man skulle sælge Aalborg på.

Det er selvfølgelig et ekstremt udtryk, men er alligevel udtryk for nogle af de ting, der godt kan komme på banen, når forskellige andre hensyn spiller ind i forhold til kulturen. Og derfor synes jeg såmænd, det er meget fornuftigt, når Venstres ordfører var inde på, at det ville være godt, hvis erhvervslivet gav flere penge til kunst og kultur i fremtiden, selv om det så er ærgerligt, at man ved det begrænser dem, der kan være medfinansierende fra det offentliges side ved at fjerne det ene af de tre niveauer. Det er selvfølgelig ærgerligt, at man handler lidt i modsætning med det, man siger, men grundlæggende er det bare, fordi det ikke kan indfri behovene for mangfoldighed, at det ikke kan sikre, at man får udviklet vækslagene, og at det ikke kan sikre den eksperimenterende kultur.

Det er måske netop i forhold til de her ting, mangfoldigheden, vækslagene, den eksperimenterende kunst, at det faktisk er meget godt at have kludetæpper. Nu er jeg jo opvokset i begyndelsen af 1960'erne, hvor der var orden og renlighed på værelserne, og derfor har jeg et godt og kærligt forhold til kludetæpper.

Kulturministeren er opvokset lidt senere, og der var måske for mange kludetæpper i hans barndom. Det er bare ærgerligt, at det, ligesom statsministerens kedelige oplevelse ved rundkredspædagogik, hele tiden skal påvirke politiken i negativ retning. Jeg synes, man skal få bearbejdet de der oplevelser fra barndommen, sådan at man i stedet for kan koncentrere sig om, at det måske faktisk er en god ting og en fordel at have flere niveauer, som kan gå ind og finansiere kunst og kultur, fordi det faktisk giver mulighed for, at man kan have forskellige vinkler på det.

Det er også dér, man ligesom kan sige: Jamen det kan godt være, at vi indimellem bliver nødt til centralt at sikre, at der faktisk er penge til kunst og kultur. Det er jo fint at lægge det ud til kommunerne, det er også fint at sige, at kommunerne og byrådspolitikerne nok skal tage sig af det, men det er også rigtigt, at når byrådspolitikere står over for nogle beslutninger omkring, om det skal være børnehaver eller børneteater, bøger i skolerne osv., så kan det jo godt være, at prioriteringen bliver en anden end den, som vi i grunden synes, man skulle sikre.

Så på en vis måde er centralisme faktisk en meget god idé, problemet er bare, at de her forslag laver centralisme på de forkerte niveauer og på den forkerte måde og decentraliserer faktisk også på den forkerte måde.

Kl. 13.05

Nu er det jo ikke underligt, at det er blevet sådan, for problemet med det her er jo, at uanset hvordan vi diskuterer det, så har udgangspunktet for kommunalreformen jo aldrig været problemer inden for kunst- og kulturområdet.

Derfor er lovgivningen heller ikke på det her område præget af, at man har nogle meget vigtige og akutte problemer, som skal løses, for så ville man jo tage udgangspunkt i den kendsgerning, at det faktisk er sådan, at fordi kunst og kultur og de institutioner og aktiviteter, der findes der, er af stor mangfoldighed, må der faktisk af den grund også være flere områder, flere niveauer til at løse opgaverne på. Og så ville man jo måske også være mere opmærksom på at sikre, at der faktisk kom nogle klare regler og rammer omkring den måde, kommunerne skal administrere det her på.

Så det er jo et udtryk for, at kulturministeren og alle vi kulturordførere i en eller anden forstand har fået en bunden opgave: Vi skal forholde os til det her kulturområde på en kreativ og ansvarlig måde, samtidig med at vi godt ved, at